

Mariola Szewczyk-Jarocka

*Posunąć się za daleko, to taki sam błąd
jak zatrzymać się zbyt blisko
Konfucjusz*

WYSPIY KAJMANA JAKO PRZYKŁAD OAZY PODATKOWEJ

Wprowadzenie

Nieodłącznym elementem prowadzenia każdej działalności gospodarczej są przede wszystkim podatki. Społeczeństwo godzi się z ich istnieniem i rozumie fakt, iż są one nieprzyjemne, ale mimo to nie można z nich zrezygnować, gdyż służą utrzymaniu i funkcjonowaniu rządu oraz administracji. Obciążenia podatkowe i inne obciążenia są uciążliwe dla przedsiębiorców, dlatego między innymi interesują ich raje podatkowe. Raje podatkowe są szczególnie zainteresowane przyciągnięciem kapitału zagranicznego na swoje terytorium. Celem jest rozwój gospodarki i stworzenie nowych miejsc pracy poprzez oferowanie korzystnych warunków opodatkowania. Zatem raje podatkowe stwarzają korzystne warunki opodatkowania dla prowadzenia działalności gospodarczej.

1. Pojęcie oazy podatkowej

Raje, oazy, azyle podatkowe jest to nazwa potocznie używana w odniesieniu do grupy krajów lub terytoriów, które stwarzają korzystne warunki dla prowadzenia działalności gospodarczej pod względem opodatkowania. Raje podatkowe są szczególnie zainteresowane przyciągnięciem kapitału zagranicznego na swoje terytorium. Celem jest rozwój gospodarki i stworzenie nowych miejsc pracy poprzez oferowanie korzystnych warunków opodatkowania. Jako przykłady rajów podatkowych można przytoczyć: Wyspy Bahama, Wyspy Kajmana, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Wyspy Man i Jersey, Malta, Cypr, specjalne sfery administracyjne w Irlandii i na Maderze oraz stan Delaware w USA, Lichtenstein, Luksemburg, Szwajcaria – łącznie na „naszej planecie” wyróżnia się około 40 krajów i terytoriów, które określamy oazami podatkowymi.

W literaturze przedmiotu stosuje się następującą terminologię, która będzie stanowiła zamienniki semantyczne na potrzeby artykułu¹:

- oaza podatkowa – w niemieckiej sferze obcojęzycznej,
- raj podatkowy – we francuskim obszarze językowym,
- tax haven – w obszarze anglojęzycznym,
- offshore lub offshore financial center – tak określają się same kraje zainteresowane, gdzie:

słowo *raj* to termin frankoński, używany w XVI i XVII wieku przez marynarzy dla określenia bezpiecznego portu, *haven* pochodzi z germańskiego określenia opłaty kotwicznej, kojarzy się więc z miejscem bezpiecznym, spokojnym, stabilnym, *offshore financial center* oznacza „przybrzeżne centrum finansowe”, a dosłownie „od lądu na pełne morze”. Swe obecne brzmienie termin ten zawdzięcza czasom obowiązywanie prohibicji w Stanach Zjednoczonych. Ówczesne statki handlarzy alkoholem chcący dokonać nielegalnych transakcji wypływały poza amerykańskie wody terytorialne – „z dala od brzegu” – a więc i z dala od amerykańskiej jurysdykcji – „z dala od prawa”.

W polskim prawie nie istnieje pojęcie raju podatkowego, używane są określenia kraje i terytoria stosujące szkodliwą konkurencję podatkową. Ich listę zawiera Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 maja 2005 roku w sprawie określania krajów i terytoriów stosujących szkodliwą konkurencję podatkową².

Zatem raje podatkowe to obszary atrakcyjne dla inwestorów pochodzących z krajów, gdzie są wysokie obciążenia podatkowe, jak i dla różnych osób naruszających czy łamiących prawo. Zdarza się, że kapitały pochodzące z oszustw, defraudacji, handlu narkotykami i kradzieży ulegają wybieleniu, częściowo powodu bardzo liberalnego ustawodawstwa tych krajów³. Zatem pytanie o liczbę nielegalnych transakcji pozostaje otwarte.

Najczęściej przytaczaną definicją rajów podatkowych jest zaproponowana przez Departament Skarbu USA tzn.: Państwo posiadające niską lub zerową stopę podatkową na wszystkie lub wybrane kategorie dochodów, pewien poziom tajemnicy bankowej i handlowej oraz minimalne lub żadne wymogi rezerw w banku centralnym lub żadne ograniczenia wymiany walut. Większość rajów podatkowych ma nieskomplikowane wymogi licencyjne i regulacyjne dla banków i innych przedsiębiorstw⁴.

2. Cechy charakterystyczne rajów podatkowych

Jako tradycyjne cechy rajów podatkowych można podać⁵:

- brak opodatkowania dochodów lub dogodne opodatkowanie dochodów,

¹ Zob. *Pranie brudnych pieniędzy*, pod red. naukową Jacka Grzywacza, Szkoła Główna Handlowa w Warszawie, Warszawa 2005, s. 36.

² Zob. L. Winter, *Raje podatkowe, nie tylko dla bogaczy*, Raport Specjalny, Fijor Publishing 2010, Warszawa 2010, s. 19.

³ Ibidem, s. 19–20.

⁴ *Pranie brudnych...*, op. cit., s. 36.

⁵ <http://docs5.chomikuj.pl/402184088,PL,0,0,Raje-OAZY-PODATKOWE.doc>, pobrano 21.01.2014

- opłaty za rejestrację spółki oraz stałe opłaty roczne za funkcjonowanie spółki,
- minimum formalności podczas zakładania i prowadzenia spółek,
- brak wymogów odnośnie kontroli dewizowej, sprawozdań podatkowych i księgowych,
- możliwość zastrzeżenia anonimowości co do osoby udziałowca (udziały na okaziciela),
- szczególna tajemnica bankowa,
- elastyczne prawo,
- stosunkowo stabilna sytuacja polityczna i gospodarcza.

Podstawową cechą oaz podatkowych jest niskie obciążenie podatkowe lub nieuiszczanie podatków⁶. Cecha ta ma niewielkie znaczenie dla osób piorących pieniądze, które pochodzą z nielegalnych źródeł. Natomiast ma tu znaczenie – tajemnica bankowa, która pozwala na poufne dokonywanie operacji finansowych. Ponadto nie obowiązuje w rajach podatkowych kontrola dewizowa.

Niektóre raje podatkowe nie opodatkowują dochodów w ogóle, jako przykład można tu podać Bahrajn, Vanautu, Kajmany, Wyspy Bahama. Z kolei wyspy Man i Madera nakładają niskie podatki. Inne kraje nie opodatkowują dochodów z międzynarodowej działalności spółki rezydenta. Lichtenstein oraz Luksemburg oferują preferencje podatkowe dla dużych międzynarodowych koncernów, które działają na zasadzie holdingów.

Kolejna ważna, wydaje się cecha dotyczy liberalnych przepisów prawnych. Warto dodać także, że na terenie oaz podatkowych panuje stabilna sytuacja ekonomiczna i polityczna.

Polski system podatkowy nie reguluje precyzyjnie problemu oaz podatkowych. Można jedynie przypuszczać, iż po wejściu Polski do Unii Europejskiej wzrosło zainteresowanie polskich środowisk przestępczych możliwościami, jakie oferują raje podatkowe, także w zakresie prania brudnych pieniędzy.

3. Rodzaje rajów podatkowych i formy prania pieniędzy przy pomocy oaz podatkowych

Wyróżniamy pięć podstawowych kategorii oaz podatkowych⁷:

- kraje, w których w ogóle nie ma podatków dochodowych,
- kraje, w których podatki dochodowe są niskie według zasad terytorialności i które charakteryzują się łagodną jurysdykcją podatkową,
- kraje o niskim opodatkowaniu,
- kraje stosujące ułatwienia podatkowe dla określonego rodzaju spółek,
- kraje, w których przy normalnych stawkach podatkowych oferuje się przywileje dla konkretnych typów działalności tzw. przywilej holdingowy.

⁶ K. Wąsowski, *Pranie brudnych pieniędzy*, NBP, Warszawa 2001, s. 37.

⁷ J. Głuchowski, *Oazy podatkowe*, Dom Wydawniczy ABC, Warszawa 1996, s. 19–20.

Kraje należące do w/w kategorii zaliczane są do obszarów ryzyka⁸.

Raje podatkowe mogą m.in. służyć do prania pieniędzy. Celem przestępców jest oczyszczenie pieniędzy przy maksymalnym poziomie bezpieczeństwa⁹. W tym celu podejmowany jest następujący zestaw działań¹⁰:

- wywóz pieniędzy z kraju o surowych przepisach do kraju o liberalnych przepisach,
- lokata środków w instytucjach finansowych zapewniających wysoki poziom przestrzegania tajemnicy bankowej i handlowej oraz przeprowadzenie za ich pomocą większej ilości operacji,
- powrót pieniędzy do kraju pochodzenia w trakcie etapu maskowania lub legitymizowania, szczególnie za pomocą przekazów telefonicznych.

Wyróżniamy trzy sposoby wprowadzania środków do systemu finansowego azylów podatkowych¹¹:

- transfer zysków poprzez zaniżanie lub zawyżanie cen lub kosztów,
- zastosowanie spółki rotacyjnej,
- nabywanie fikcyjnych korzyści przy wykorzystaniu powiązań handlowych lub usługowych, wśród których wyróżnia się przede wszystkim: spółki handlowe, spółki holdingowe, fundusze powiernicze, uwięzione spółki ubezpieczeniowe, towarzystwa żeglugowe, linie lotnicze, banki morskie, trusty, zamorskie uniwersytety.

Inną metodą wykorzystywania oaz są transakcje dokonywane za pośrednictwem banków posiadających swoje siedziby w rajach. Banki te mogą dokonywać klasycznych operacji, takich jak skup instrumentów finansowych na okaziciela, udzielanie kredytów, przyjmowanie depozytów¹².

Wyróżnia się następujące rodzaje banków, które oferują w oazach podatkowych szereg usług¹³:

- banki klasy A – o najwyższej renomie światowej, oferują pełny zakres usług,
- banki klasy B nieograniczone – otrzymują licencję na działalność w innych krajach, z wyjątkiem kraju wystawiającego ten dokument, określa się, że jest to licencja międzynarodowa (preferowany do przestępstw bankowych i gospodarczych),
- banki klasy B ograniczone – otrzymują również licencję międzynarodową, lecz mogą prowadzić działalność tylko z osobami lub podmiotami zagranicznymi określonymi w licencji, są to banki prywatne,
- banki reprezentujące – są zorganizowane i licencjonowane w jednym kraju na prowadzenie przedsiębiorstwa.

⁸ J. W. Wójcik, *Rozpoznawanie transakcji podejrzanych w praniu pieniędzy*, [w:] *Przestępczość gospodarcza z perspektywy Polski i Unii Europejskiej*, red. A. Adamski, Toruń 2003, s. 387–389.

⁹ *Pranie brudnych...*, op. cit., s. 39.

¹⁰ J. W. Wójcik, *Kryminologiczna ocena transakcji w procesie prania pieniędzy*, Twigger, Warszawa 2001, s. 133.

¹¹ *Ibidem*, s. 140–141.

¹² *Pranie pieniędzy...*, op. cit. s. 40.

¹³ J. W. Wójcik, *Kryminologiczna...*, op. cit., s. 148–149.

Rodzaje rachunków oferowanych przez banki w oazach podatkowych są następujące¹⁴:

- numerowane – w praktyce tajne, gdyż właściciel identyfikowany jest nie poprzez dane personalne zawarte w dokumentach tożsamości, lecz jedynie przez podanie odpowiedniego numeru rachunku. Nazwisko klienta znane jest jedynie kilku najważniejszym przedstawicielom banku. Tego rodzaju rachunki oferują banki m.in. w Szwajcarii, Meksyku, Luksemburgu, Panamie,
- przepustowe – mają na celu jeszcze większe utajnienie klienta niż rachunki numerowane. Klient posiada tajny rachunek numerowany, tajne hasło oraz specjalną przepustkę. Wszystkie operacje w banku może zlecić osoba, która zgłosi się osobiście i wykaże się znajomością tych trzech elementów,
- walutowe – w rzeczywistości stanowiące grupę różnych rachunków połączonych ze sobą i figurujących pod jednym numerem, stanowiących przykrywkę dla rzeczywistych działań klienta. Może on swobodnie przemieszczać pieniądze pomiędzy rachunkami, zmieniać waluty i wykorzystywać różnice kursowe bez zmiany kont.

4. Biała, szara, czarna lista Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD)

OECD – odnosi się do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju. Skupia 30 wysoko rozwiniętych i demokratycznych państw o gospodarce rynkowej, wśród których znajdują się także kraje należące do grupy G – 20. Celem OECD jest wspieranie państw członkowskich w osiągnięciu wysokiego, trwałego wzrostu gospodarczego, podnoszenie stopy życiowej obywateli, zwiększanie zatrudnienia, udzielanie pomocy najbardziej krajom świata, stymulowanie handlu światowego¹⁵. OECD podjęła inicjatywę na forum międzynarodowym i opublikowała w 1998 roku swój pierwszy raport pt. „Szkodliwa konkurencja podatkowa”. Ponadto Grupa Specjalna ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy – FATF stanowi podmiot międzyrządowy, którego zadaniem jest przygotowanie i wspieranie działań służących zwalczaniu procederu prania brudnych pieniędzy i finansowania terroryzmu.

OECD wydaje kilka razy w roku listy określane jako biała, szara, czarna. Pierwsza obejmuje kraje, które w znacznym stopniu spełniają światowe standardy podatkowe, druga obejmuje kraje, które zgodziły się na to, lecz jeszcze tego nie uczyniły, a trzecia – to kraje, które nie zobowiązały się do dokonania niezbędnych zmian.

¹⁴ *Pranie brudnych... op., cit., s. 41.*

¹⁵ *L. Winter, Raje podatkowe... op. cit., s. 33.*

Tabela 1. Biała lista OECD

Kraje spełniające w znacznym stopniu międzynarodowe kryteria podatkowe OECD, lista zmodyfikowana na szczycie przywódców G20 w Londynie w oparciu o trzy kryteria – systemy prawne nie zostały dostosowane do światowych standardów identyfikacji beneficjentów oraz efektywnej wymiany informacji i wysokości i zasady opodatkowania		
Argentyna	Włochy	Słowacja
Australia	Japonia	Afryka Południowa
Barbados	Jersey	Hiszpania
Chiny	Korea	Szwecja
Niemcy	Mauritius	Turcja
Dania	Meksyk	ZEA
Finlandia	Holandia	Wielka Brytania
Francja	Nowa Zelandia	USA
Grecja	Norwegia	Wyspy Dziewicze
		St. Zjedn.
Guernsey	Polska	Irlandia
Portugalia	Islandia	Rosja
Wyspa Man		Seszele

Źródło: L. Winter, *Raje podatkowe, nie tylko dla bogaczy*, Raport Specjalny, Fijor Publishing 2010, Warszawa 2010, s. 37.

Tabela 2. Szara lista OECD

Kraje, które zgodziły się na wypełnienie międzynarodowych kryteriów podatkowych, lecz jeszcze tego nie uczyniły		
Kraj	Rok	Liczba umów
Andora	2009	(0)
Wyspy Marshalla	2007	(1)
Anguilla	2002	(0)
Monako	2009	(1)
Antigua	2002	(7)
Montserrat	2002	(0)
Barbuda & Nauru	2003	(0)
Aruba	2002	(4)
Holandia	2000	(7)
Wyspy Bahama	2002	(1)
Antyle	-	-
Bahrain	2001	(6)
Niue	2002	(0)
Belize	2002	(0)
Panama	2002	(0)
Bermudy	2000	(3)
Saint Kitts & Nevis	2002	(0)
Wyspy Dziewicze		
Wlk. Bryt.	2002	(3)
Saint Lucia	2002	(0)
Saint Vincent & Grenadines	2002	(0)
Wyspy Kajmana	2000	(8)
Wyspy Cooka	2002	(0)
Samoa	2002	(0)
Gibraltar	2002	(1)

San Marino	2000	(0)
Grenada	2002	(1)
Turks & Caicos	2002	(0)
Libera	2007	(0)
Vanuatu	2003	(0)
Liechtenstein	2009	(1)

Źródło: L. Winter, *Raje podatkowe, nie tylko dla bogaczy*, Raport Specjalny, Fijor Publishing 2010, Warszawa 2010, s. 37–38.

Tabela 3. Czarna lista OECD

Kraje, które dotychczas nie zaakceptowały międzynarodowych kryteriów podatkowych
Kostaryka Filipiny Malezja Urugwaj

Źródło: L. Winter, *Raje podatkowe, nie tylko dla bogaczy*, Raport Specjalny, Fijor Publishing 2010, Warszawa 2010, s. 38–39.

Tabela 4. Inne kraje

Inne Centra finansowe o specjalnym statusie		
Kraj	Rok	Liczba umów
Austria	2009	(0)
Gwatemala	2009	(0)
Belgia	2009	(1)
Luxemburg	2009	(0)
Brunei	2009	(5)
Singapur	2009	(0)
Chile	2009	(0)
Szwajcaria	2009	(0)

Źródło: L. Winter, *Raje podatkowe, nie tylko dla bogaczy*, Raport Specjalny, Fijor Publishing 2010, Warszawa 2010, s. 39.

W tabelach 1, 2, 3, 4 nie ujęto wszystkich krajów tylko wybrane.

5. Wyspy Kajmana jako przykład rajy podatkowego

Wyspy Kajmana są przykładem rajy podatkowego. Znajdują się na szarej liście OECD. Stolicą Wysp Kajmana jest George Town. Status państwowo-terytorium zależne Wielkiej Brytanii. Głową państwa jest Królowa Elżbieta II, reprezentowana przez Gubernatora Jacka Stuarta, natomiast szefem rządu jest Kurt Tibbets. Obszar Wysp Kajmana to 262 km kw., a liczba ludności kształtuje się na poziomie 45.436. Gęstość zaludnienia to 173,4 mieszkańca na km kw. Waluta jaka obowiązuje na Wyspach Kajmana to dolar kajmański (KYD) powiązany z dolarem USA. Hymn narodowy to „God save the Queen” oraz „Beloved Isles Cayman (nieoficjalnie). Na Wyspach Kajmana posiadają swoje siedziby banki, kancelarie prawne i instytucje finansowe. Prowadzą one szereg międzynarodowych operacji.

*Utworzenie przedsiębiorstwa offshore, aspekty prawne i podatkowe*¹⁶.

Rodzaj spółki: Wolna od opodatkowania.

Nazwa: Nie zezwala się na stosowanie pewnych słów, jak również słów mających związek z koroną brytyjską np. „Bank”, „Bulding”, „Society”, „Insurance”, „Royal”, „Imperial”. Nazwa spółek nierezydujących musi kończyć się słowem „Limited” lub „Ltd”.

Osiągalność spółek szelfowych: Na ogół są nieosiągalne, ale ich nabywanie jest dozwolone.

Czas zakładania: 5 dni (w trybie przyspieszonym 3 dni).

Kapitał zakładowy: 50.000 USS dla spółek rezydencyjnych i nierezydencyjnych.

Akcje właścicielskie/ bez prawa głosu: Dozwolone tylko w przypadku spółek rezydencyjnych.

Udziałowcy: Minimum jeden udziałowiec, brak ograniczeń.

Dyrektorzy: Co najmniej jedna osoby fizyczna lub prawna dowolnej narodowości.

Sekretarz: Brak ustawowego obowiązku. Zezwala się na posiadanie ich przez spółki. Brak ograniczeń co do miejsca zamieszkania.

Rejestr spółki: Spółki nierezydencyjne muszą prowadzić własne rejestry członków, menedżerów, hipotek, opłat hipotecznych i gruntowych. Spółki rezydencyjne i nierezydencyjne muszą posiadać pieczęć firmową i deponować kopie dokumentów założycielskich w miejscu znajdującym się w ich zarejestrowanej siedzibie.

Posiadanie adresu/ agenta rejestrowego: Obydwa rodzaje spółek muszą posiadać adres zarejestrowany na Wyspach Kajmana.

Przepisy prawne: Spółki rezydencyjne i nierezydencyjne nie mogą prowadzić działalności gospodarczej na Wyspach Kajmana i należy złożyć w tej sprawie oświadczenie jeszcze przed ich założeniem. Obydwa rodzaje spółek muszą przygotować sprawozdanie roczne. Istnieje obowiązek prowadzenie dokładnej księgowości, jednak nie sprawdza się, czy jest on przestrzegany. Nie istnieją przepisy dotyczące publikowania zawartości ksiąg.

Podawanie informacji do publicznej wiadomości: Informacje dot. adresu rejestrowego oraz kopie umowy założycielskiej i statutu muszą być dostępne dla ogółu.

Zebranie zarządu/ roczne walne zebranie: Żadna ze spółek należących do powyższych kategorii nie musi zwoływać rocznych walnych zgromadzeń, jednak spółki rezydencyjne muszą zwoływać przynajmniej raz w roku zebranie zarządu na Wyspach Kajmana.

Podatki i opłaty roczne: W przypadku spółek rezydencyjnych 500,00 USS rocznie, spółki nierezydencyjne płacą 427,00 USS rocznie.

Umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania: Nie zostały dotychczas zawarte.

Kontrola walutowa: Brak.

¹⁶ L. Winter, *Raje podatkowe, nie tylko dla bogaczy*, Raport Specjalny, Fijor Publishing 2010, Warszawa 2010, s. 252–255.

Zalety: Są wysoko cenione, posiadają ugruntowany system prawny pozwalający na adekwatną do potrzeb legalizację i realizację podejmowanych tam działań. Doskonale rozwinięta bankowość i system komunikacyjny. Cieszą się dużą popularnością wśród renomowanych firm handlowych, ponieważ umożliwiają szybkie regulowanie rozliczeń.

Wady: W porównaniu z sąsiednimi jurysdykcjami zakładanie spółek na Wyspach Kajmana wiąże się ze stosunkowo wysokimi kosztami wynikającymi z konieczności dokładnego przestrzegania miejscowych przepisów.

Koszty założenia spółki: Koszt założenia włącznie z kosztami rocznymi i domicylacji to ok. 8900 euro + VAT.

Otwarcie rachunku: 975 euro + VAT – Barclays Bank w Londynie lub na Wyspie Man.

Zakończenie

W artykule poruszono niezwykle istotny problem rajów podatkowych. Raje podatkowe stwarzają korzystne warunki opodatkowania. Oazy podatkowe mogą m.in. służyć także do prania pieniędzy. Zatem są to obszary atrakcyjne dla inwestorów pochodzących z krajów, gdzie są wysokie obciążenia podatkowe, jak i dla różnych osób naruszających czy łamiących prawo. OECD wydaje kilka razy w roku listy określane jako biała, szara, czarna. Pierwsza obejmuje kraje, które w znacznym stopniu spełniają światowe standardy podatkowe, druga obejmuje kraje, które zgodziły się na to, lecz jeszcze tego nie uczyniły, a trzecia – to kraje, które nie zobowiązały się do dokonania niezbędnych zmian. Wyspy Kajmana są przykładem rajów podatkowych. Na Wyspach Kajmana posiadają swoje siedziby banki, kancelarie prawne i instytucje finansowe. Prowadzą one szereg międzynarodowych operacji. Celem artykułu było ukazanie jak tworzone są przedsiębiorstwa offshore na Wyspach Kajmana oraz przeanalizowanie ich aspektów prawnych i podatkowych.

Bibliografia:

1. Głuchowski J., *Oazy podatkowe*, Dom Wydawniczy ABC, Warszawa 1996.
2. <http://docs5.chomikuj.pl/402184088,PL,0,0,Raje-OAZY-PODATKOWE.doc>, pobrano 21.01.2014.
3. *Pranie brudnych pieniędzy*, pod red. naukową Jacka Grzywacza, Szkoła Główna Handlowa w Warszawie, Warszawa 2005.
4. *Przestępczość gospodarcza z perspektywy Polski i Unii Europejskiej*, red. A. Adamski, Toruń 2003.
5. Wąsowski K., *Pranie brudnych pieniędzy*, NBP, Warszawa 2001.
6. Winter L., *Raje podatkowe, nie tylko dla bogaczy*, Raport Specjalny, Fijor Publishing 2010, Warszawa 2010.
7. Wójcik J. W., *Kryminologiczna ocena transakcji w procesie prania pieniędzy*, Twigger, Warszawa 2001.

CAYMAN ISLANDS AS AN EXAMPLE OF TAX HAVEN

Key words: *tax haven, types of tax havens, Organisation for Economic Cooperation and Development, white, grey, black list, favorable taxation*

Summary

The author discusses the problem of tax havens which create the conditions for doing business in terms of taxation. Tax refuges are areas attractive to investors coming from countries where the tax load are high for different persons violating or breaking the law. Organisation for Economic Cooperation and Development publishes several times a year the list of countries referred to as tax havens. This is a list of white, grey, black. The first of them includes countries which largely fulfill wordly standards of tax, the second covers the countries that have agreed to this but have not done so, and the third – refers to countries that are not committed themselves to make the necessary changes. The purpose of this article is to show how offshore companies are created on Cayman Islands and to investigate their legal and tax aspects. Cayman Islands are an example of a tax haven. They are enrolled in the OECD grey list.